

Arrest

nr. 72 954 van 10 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gegeven op 18 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Verzoeker dient op 6 mei 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 6 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 14 december 2010 bij arrest nr. 53 028 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert en aldus het beroep verwerpt.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06/07/2010 werd ingediend door:

*P. V.(...) (R.R.)
geboren te J.(...) op (...)1973
P.L.
geboren te J(...) op (...)1980
P. S.
geboren op (...) 2001
P.E.
geboren op (...)2004
nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: (...) 9300 AALST*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkenen haalden in hun verzoekschrift medische elementen aan voor mijnheer V.P. Ze staaften dit met medische attesten, die geëvalueerd werden door onze controlearts. Uit zijn advies blijkt dat betrokkene voor verdere opvolging en behandeling terecht kan in Armenië, land van herkomst. Hij oordeelt dat vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat deze aandoeningen, hoewel ze kunnen beschouwd worden als pathologiën die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Het medisch advies werd in gesloten omslag aan deze beslissing toegevoegd.

In het verzoekschrift halen betrokkenen aan dat mijnheer P. niet in staat is te reizen. Doch uit het medisch advies blijkt dat betrokkene met die aandoeningen kan reizen. Hij dient wel te beschikken over zijn medicatie. Dat kan geen probleem zijn daar uit onze informatie (in het administratief dossier) blijkt dat Armeense burgers medicatie kunnen meebrengen naar Armenië.

Daarnaast halen ze aan dat de zorgen niet toegankelijk zijn gezien de sociaal en financieel zwakke situatie waarin betrokkene verkeert. Er wordt echter niet uitgelegd hoe deze situatie tot uiting komt noch wordt er enig bewijs aangedragen om deze bewering te staven. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt daarentegen dat zowel mevrouw P. als mijnheer P. in hun asielaanvraag beweren een diploma te hebben en in hun land van herkomst gewerkt te hebben als respectievelijk kleuterleidster en hulpmagazijnier. Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene redelijke troeven in handen hebben om werk te vinden in Armenië.

Ook wijzen betrokkenen in hun verzoekschrift op de heersende situatie op het vlak van gezondheidszorgen in Armenië en de kostprijs van de vereiste behandeling. Dit laatste element wordt verder niet toegelicht in het verzoekschrift. Voor het eerste baseren verzoekers zich op een uittreksel uit

het World Health Atlas van 2005. Uit onze informatie d.d. januari 2010, blijkt echter dat er in Armenië veel inspanningen worden gedaan om de medische zorgen toegankelijk te maken. Zo blijkt de eerstelijnszorg gratis te zijn voor Armeense burgers. De zorgen die betrokkene nodig heeft, zouden hier onder vallen. Ook de medicatie voor een van aandoeningen wordt volgens informatie in het administratief dossier gratis verstrekt bij de hulppost waar betrokkene geregistreerd is. Daarnaast zijn er nog andere programma's van de overheid uit die sociaal en financieel zwakkeren helpen om hun medische zorgen te betalen. Hiervan zouden betrokkenen eventueel ook kunnen profiteren moesten ze zich in een financieel zwakkere positie bevinden.

De medicatie en verzorging die betrokkene nodig heeft zijn, volgens onze informatie in het administratief dossier, voorhanden in Erevan, de hoofdstad van Armenië. Betrokkenen gaven bij hun asielaanvraag aan dat ze voor hun vertrek in Masis woonden. Masis ligt 14 km ten zuiden van Erevan en Erevan is goed bereikbaar vanuit Masis. Het is niet onredelijk voor betrokkenen om zich te begeven tot Erevan voor de noodzakelijke zorgen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en tot slot voert verzoeker ook nog de schending aan van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 6 juli 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 6 juli 2010 drie medische verslagen (o.a. dd. 23/06/2010 van dokter E. D, dd. 02/06/2010 van dokter D. F. en dd. 24/06/2010 van dokter D. N.) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering :

("Reden(en):

...

In het verzoekschrift halen betrokkenen aan dat mijnheer P. niet in staat is te reizen. Doch uit het medisch advies blijkt dat betrokkene met die aandoeningen kan reizen. Hij dient wel te beschikken over zijn medicatie. Dat kan geen probleem zijn daar uit onze informatie (in het administratief dossier) blijkt dat Armeense burgers medicatie kunnen meebrengen naar Armenië ...")

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling hij een terugkeer, blijkt dat verweerder

niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 6 juli 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt, met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 6 juli 2010 drie medische verslagen bij opgesteld door dokters E. D. D. F. en D. N.

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door een neurochirurg en een psychiater noodzakelijk is.

Uit het medisch verslag dd. 23/06/2010 van dokter E. D. bleek dat er een risico bestaat op diverse motorische aandoeningen en invaliditeit en dat de behandelende arts bezig was met de medische behandeling van verzoeker.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoeker voorgelegde medische verslagen (dd. 21/06/2010 van dokter E. D., dd. 02/06/2010 van dokter D. F. en dd. 24/06/2010 van dokter D. N.) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Als zijn behandelende artsen bevestigen dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken) dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 24 september 2010, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 7 oktober 2010 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een louter beschrijving van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese van weer te geven.

De ambtenaar-geneesheer gaat er kennelijk van uit dat de medische aandoeningen in hoofdte van verzoeker wel degelijk aanwezig zijn, doch beperkt er zich toe te stellen dat een medische behandeling in Armenië beschikbaar zijn.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 24 september 2010 naar zgn. correspondentie dd. 16/12/2008 en dd. 26/02/2010 met e.z. dokter A. Babloyan uit Yerevan, Armenië waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat in Armenië psychiaters en psychiatrische voorzieningen in Armenië aanwezig zijn; zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoeker mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoeker en aan zijn behandelende artsen de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud nu deze correspondentie; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoeker zelf van toepassing is.

Verzoekers rechten van de verdediging worden geschonden omdat hij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 6 juli 2010 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 06/07/2010:

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheren van verzoeker.

...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters E. D., D. F. en D. N.

...

Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Gezien de medische attesten dd. 23/06/2010, dd. 02/06/2010 en dd. 24/06/2010 van de behandelende artsen van verzoeker enerzijds en anderzijds het advies dd. 24/09/2010 van de ambtenaar geneesheer op cruciale punten tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 7 oktober 2010 de motiveringsplicht en doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 6 juli 2010 helemaal niet werd geantwoord.

Het is duidelijk dat de aangevochten bestreden beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 ev.).”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoeker ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat hoewel de aandoening van verzoeker kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt er *in casu* geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling daar een behandeling in Armenië beschikbaar is en verzoeker kan reizen, mits hij beschikt over zijn medicatie. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat reizen volgens de informatie in het administratief dossier, waarnaar de verwerende partij verwijst, inzonderheid het “Country sheet Armenia” door Caritas International van januari 2010, mogelijk is aangezien Armeense burgers medicatie kunnen meebrengen naar Armenië zodat er vanuit een medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land

van herkomst. Verder wordt gesteld dat verzoeker en zijn echtgenote die tijdens de asielaanvraag verklaard hebben in Armenië een diploma te hebben behaald en er te hebben gewerkt, redelijke kans hebben om er werk te vinden. Vervolgens analyseert de bestreden beslissing de financiële toegankelijkheid van de medische voorzieningen en concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie die hij nodig heeft, minstens dat verzoeker gebruik kan maken van andere programma's van de overheid die sociaal en financieel zwakkeren helpen, mocht hij zich in een financieel zwakkere positie bevinden. Ook de geografische toegankelijkheid wordt onderzocht en er wordt vastgesteld dat de stad waar verzoeker voor zijn vertrek woonde op 14 kilometer ligt van de hoofdstad en dat deze hoofdstad, waar alle nodige zorg voorhanden is, goed bereikbaar is. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert aldus dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden doordat het bijgevoegde medisch advies verwijst naar de correspondentie *d.d.* 16/12/2008 met Dr. Babloyan, Armenië, waaruit blijkt dat er talrijke psychiaters en psychiatrische voorzieningen zijn in Armenië en naar de correspondentie *d.d.* 26 februari 2010 met Dr. A. Babloyan, waaruit blijkt dat een depressie kan behandeld worden door een psychiater en met medicatie, terwijl in de bestreden beslissing nergens wordt aangegeven over welke correspondentie het gaat en dat deze correspondentie bovendien ook niet in kopie aan verzoeker is meegedeeld, zodat hij er dan ook geen kennis van kan nemen, noch nagaan of de inhoud van toepassing is op zijn geval, waardoor de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, kan verzoeker niet worden gevolgd. Immers wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet wordt opgenomen in de beslissing zelf, volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). *In casu* blijkt uit het medisch advies dat het voorwerp wordt aangegeven met name de correspondentie van 16 december 2008 en van 26 februari 2010 en dat ook duidelijk wordt aangegeven wat de inhoud is van deze correspondentie. Met zijn argumentatie toont verzoeker geen schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en evenmin toont verzoeker aan dat zijn rechten van verdediging hierdoor zouden zijn geschonden.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Tevens blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker verwijst naar de medische attesten die hij heeft neergelegd en stelt dat daaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, geringschat en ten onrechte tot de conclusie komt dat niet zou blijken dat verzoeker lijdt aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer.

Verzoeker geeft duidelijk een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing. Immers, in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-attaché en wordt duidelijk verwoord dat alhoewel uit de neergelegde medische attesten blijkt dat de ziekte van verzoeker kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt er *in casu* geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling daar een behandeling in Armenië beschikbaar is en verzoeker kan reizen en dat verzoeker om deze redenen wel terug kan keren. De arts-attaché onderschat aldus allerm minst de ernst van verzoekers aandoening en spreekt de neergelegde medische attesten op het aangegeven punt niet tegen doch onderzoekt of er een medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst en komt tot de conclusie dat dit het geval is. De arts-attaché gaat evenmin voorbij aan de lopende medische behandeling en de nog voorziene behandelingen van verzoeker. Hij gaat immers na "*in hoeverre betrokkene voor verdere behandeling terecht kan in Armenië*", zodat ook het aspect van verdere behandeling door de arts-attaché in overweging werd genomen. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker niet weerlegt dat er geen medische behandelingen voor hem in Armenië mogelijk zijn. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoeker voert verder ook nog een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht om reden dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Nazicht van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoeker werden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoeker voorgelegde medische attesten inzake zijn aandoening. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken en verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de arts-attaché inzake de aard van zijn aandoening verkeerd zou zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest. Immers betwist de ambtenaar-geneesheer geenszins de aandoening van verzoeker. Hij verwijst zelfs naar de medische verslagen neergelegd door verzoeker en herneemt de diagnoses die hierin gesteld worden. Voorts geeft de arts-attaché aan dat hij een volledig beeld heeft, door erop te wijzen dat alle mogelijke onderzoeken reeds zijn gebeurd. Er kan dan ook niet ingezien worden op welke wijze een medisch onderzoek een ander licht geworpen zou hebben op de zaak. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de motiveringsplicht geschonden is door niet te antwoorden op zijn voorstel om in te gaan op een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer voor een

bijkomend onderzoek. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat er geen verplichting kan afgeleid worden uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet om verzoeker te onderzoeken en dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening van verzoeker niet tegensprekt, zodat er geen enkele reden bestaat om te motiveren over het voorstel van verzoeker. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Hieruit en uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat hij niet in staat is om te reizen, dat een terugkeer naar zijn herkomstland onmogelijk is wegens het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land van herkomst en dat deze omstandigheden en een plotse onderbreking van zijn huidige medische begeleiding een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een behandeling van verzoekers aandoening in Armenië mogelijk en beschikbaar is. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat er sprake zal zijn van “een plotse onderbreking” van de medische begeleiding. Hij toont niet met concrete gegevens aan dat de voortzetting van de noodzakelijke medische behandeling in Armenië niet toereikend zou zijn. De omstandigheid dat verzoeker wenst dat de medische behandeling in België wordt verdergezet, brengt niet mee dat de medische behandeling in Armenië, die er bestaat en beschikbaar is, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, in het gedrang zou komen of ontoereikend zou zijn.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat uit de voorgebrachte verslagen bleek dat zijn aandoeningen van dien aard zijn dat hij nood heeft aan regelmatige opvolging door een neurochirurg en een psychiater. Hij stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch ten onrechte nagelaten heeft dit te doen. Hetgeen onredelijk is.

De Raad herhaalt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Zoals uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de aandoening van verzoeker behandelbaar is in Armenië en dat de behandeling en medicatie er beschikbaar zijn. Er is ook gebleken dat een medisch onderzoek van verzoeker niet noodzakelijk was aangezien de ambtenaar-geneesheer de aandoening van verzoeker, zoals omschreven in de voorgelegde medische attesten, niet betwist en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins een verplichting tot medisch onderzoek voorziet. Bovendien is het niet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid die kan beslissen om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen, maar wel de ambtenaar-geneesheer. Uit de bepaling van

artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de beoordeling van de medische toestand toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die op zijn beurt een medisch advies verstrekt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Gelet op deze analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU